

[Udenrigsministeren.]

den særlige rolle i debatten, energiproblemerne og relationerne mellem EF og de arabiske lande, har udtrykket konsultationer og mere eller mindre tilfredshed med den måde, må jeg sige, man gensidigt orienterede hinanden på, været fremme. Og så er der vel ikke andet at gøre — det synes jeg må være et rigtigt dansk standpunkt — end at sige: lad os så gå ind i en alvorlig snak om, hvordan noget sådan egentlig bør foregå og finde ud af en fremgangsmåde, som er forenelig, for det må man jo indrømme også over for USA, med de meget store sikkerhedsmæssige hensyn, der samtidig kan komme op i visse situationer, og hvor de formelle betragtninger måske retfærdigvis en gang imellem må vige en lille smule over for helt akutte problemer. Det tror jeg må være acceptabelt, og jeg tror, det på dette punkt vil være rigtigt, at vi fra dansk side er med til at forbedre forholdene, hvis vi kan bidrage til det.

Hr. Ib Christensen var inde på og bad om en orientering om euro-gruppen, og dertil må jeg altså sige, at jeg ikke regnede med, at det skulle være nødvendigt med nogen mere udførlig orientering i betragtning af, at det er noget, der er oprettet i 1968, og som har en ganske uformel karakter, og som altså har været kendt og i funktion i 6 år. Det er møder mellem NATO-landenes forsvarsministre inden for det europæiske område. De mødes som regel 2 gange årligt forud for de almindelige ministermøder i planlægningskomiteen. Det er i øjeblikket, i 1974, den norske forsvarsminister, der er formand. Der er etableret visse arbejdsgrupper, som behandler rent praktiske spørgsmål som materielanskaffelse, standardisering, uddannelse, træning og kommunikation, og der er altså her kun tale om en rent praktik arbejdsform inden for den nordatlantiske organisation, mens der ikke er tale om nogen formel ændring i øvrigt. Men den har altså en betydelig praktisk betydning.

Hr. Gert Petersen skylder jeg vist et svar på spørgsmålet om visse anerkendelsesproblemer. Der blev nævnt et par eksempler, men må jeg generelt svare, at vi står på en anerkendelsespolitik, som forudsætter, at anerkendelse hviler på objektive og folkeretlige kriterier, og som er disse, at vi kan anerkende en regering, som udøver en effektiv myndighed

på et fast, afgrænset territorium, som den gør krav på at kontrollere og repræsentere. Dette må være betingelserne, og vi står meget fast på disse betingelser, fordi det er klart, at i det øjeblik vi af sympati- eller antipatigrunde vil begynde at afvige fra dette, så kaster vi os ud i noget ganske uoverskueligt og svingende, som i det lange løb vil vise sig ikke at være en linje, vi kan holde fast på.

Jeg vil gerne til hr. Patursson, som et helt generelt svar på de synspunkter, han fremførte, sige, at regeringens forhold til de færøske interesser må hvile på respekt for det færøske folks synspunkter, således som de kompetent og officielt kommer til udtryk.

Til fru Birgit Busk vil jeg gerne sige — og det gælder også det spørgsmål, som blev rejst af hr. Melchior og hr. Jes Schmidt — at forholdene for mindretal syd og nord for grænsen naturligvis er og må være inde i en gunstig udvikling, synes jeg, set fra begge sider, i kraft af det udvidede samarbejde, vi har, som gør, at vi ikke alene kan drive dette samarbejde om man så må sige med hjertet og en god vilje, men også i kraft af, at en række af de praktiske vanskeligheder, som måtte være der, og som er bundet til begrebet en grænse, jo alligevel bliver formindsket i kraft af et større og større økonomisk samarbejde og en bedre forståelse.

Jeg skal ikke svare på og kan ikke svare på det spørgsmål om valglov, som blev stillet. Jeg er nødt til at sige, at det ikke er min afdeling, og jeg mener, at man måske kan drøfte det ved en anden lejlighed.

Til hr. Lasse Budtz vil jeg gerne sige, at jeg er meget enig i værdien af Europarådet og i hele det spørgsmål, som blev rejst om, hvorvidt man ligesom kunne koble Europarådet ind i afspændingsarbejdet. Jeg mener, at det skal man være meget positiv over for. Jeg har dog ikke sådan nogen helt klar og bestemt idé om, hvordan man kunne gøre det.

Jeg er også enig med hr. Lasse Budtz i, at man ikke kan behandle u-landshjælpen på baggrund af en forargelse over oliepriser. Det mener jeg altså heller ikke, jeg gør, og jeg er i hvert fald enig i, at det er ikke det, det drejer sig om. Man kan måske om dette spørgsmål sige, og det er også det, der ligger bag nogle af de bemærkninger, jeg er kommet med — og det er lige så meget en be-